

[Victor Pürschel.]

Flertallet, kan vi tiltræde Ændringsforslaget under Nr. 2, og vi har optaget det i vort Forslag. Det er i øvrigt en Ændring, der imødekommer en Indvending, som jeg ved første Behandling rettede mod Lovforslagets Formulering, nemlig den, at der maa foreligge noget objektivt, hvis man skal tage en Angivelse fra Kvindens Side om, at hun har været Genstand for en Kønshedsforbrydelse, for gode Varer. Her stilles Krav om, at der skal foreligge en Politianmeldelse, som ikke er afvist af Politiet, og det tiltræder vi altsaa.

Ændringsforslag Nr. 3 lægger jeg meget lidt Vægt paa, og det mener jeg, vi kan afholde os fra at stemme om.

Til § 6 er der stillet det Ændringsforslag, at Straffen under særlig formildende Omstændigheder kan bortfalde. Det er en yderligere Svækkelse af den i Forvejen meget lave Strafferamme, som var opstillet af Ministeren, og som jeg tillod mig at kritisere ved første Behandling, og vi maa derfor afgjort gaa imod dette Ændringsforslag. Vi har ment, at man tværtimod burde skærpe Strafferammen eller bibeholde det, der nu er fastsat i den borgerlige Straffelov om disse Forhold, hvorefter Straffen kan gaa op til 2 Aars Fængsel.

Vi tror, at skal det lykkes for Samfundet at bibringe sin Ungdom en ændret Opfattelse af disse Forhold, saa maa der fra Samfundets Side sættes ind med Klarhed og Bestemthed, og det gør man ikke ved at lave nogle Strafferammer, som er saa svage, at man i Virkeligheden, som jeg sagde ved første Behandling, sætter denne Forbrydelse i Klasse med et ikke alt for voldsomt Slagsmaal eller en ikke alt for grov Automobilforseelse. Det er en Svækkelse, og den vil efter min Mening medføre, at hele det Forsøg, der her gøres paa at sætte ind for en ændret Opfattelse, sandsynligvis vil mislykkes, netop fordi der her ikke tages tilstrækkeligt fast og bestemt paa Tingene.

Ændringsforslag Nr. 5, som er meget udførligt omtalt af den ærede socialdemokratiske Ordfører, gaar ud paa, at man skal kunne straffe den Mand, der, efter at han har besvangret en Kvinde, undlader at komme hende til Hjælp og derigennem fører hende til at begaa en Fosterfordrivelse. Nu underkender vi ingenlunde den Betragtning, at det er i allerhøjeste Grad moralsk forkasteligt, at en Mand, der har besvangret en Kvinde, ikke yder hende al den Hjælp og Understøttelse, som hun har et rimeligt Krav paa. Det kan naturligvis ingen have noget imod, alle maa anerkende, at det

er berettiget. Men et helt andet Spørgsmaal er, om dette Forhold egner sig til at gøres til Genstand for saadanne Bestemmelser.

Man skal efter min Mening være ganske overordentlig varsom med, naar man udvider Omraadet for det straffbare, at komme ind paa rent moralske Omraader. Man kan henvise til, at vi i borgerlig Straffelov har en parallel Bestemmelse i § 255, der siger: „Med Bøde, Hæfte eller med Fængsel indtil 1 Aar straffes den Mand, som modvillig unddrager sig fra at yde en af ham uden for Ægteskab besvangret Kvinde den til hendes Nedkomst fornødne Hjælp, hvis hun derved kommer i Nød.“ Denne Bestemmelse er for saa vidt parallelløbende med den anden; men naar man sammenligner disse Bestemmelser vil det let ses, at den borgerlige Straffelovs Bestemmelse paa dette Punkt bygger paa bestemte objektive Kriterier, som næsten ganske mangler i Ændringsforslaget.

Naar de ikke helt mangler, er det Venstres Fortjeneste, thi det er Venstre, som i Forslaget har faaet indsat følgende: saafremt det godtgøres, at han trods Henvendelse fra Kvindens Side om Støtte af personlig eller økonomisk Art har undladt at yde den. Der er dog noget objektivt; der skal dog foreligge en Henvendelse fra Kvindens Side. Men det er ogsaa det eneste objektive, der er i denne Bestemmelse. Ellers bygger den paa, hvad Kvinden forklarer, og hvad Manden mere eller mindre durkdrevent tilstaa; saaledes at den mindre durkdrevne bliver hængende, og den mere durkdrevne slipper fri.

Det er en Straffebestemmelse af en yderst betænkelig Art: Den er knyttet til dette, at det oplyses under en Sag, der er rejst mod Kvinden; og derved indføres der naturligvis en vis Begrænsning og en stærkt paakrævet Begrænsning, men jeg er ikke sikker paa, om den er tilstrækkelig. Man maa nemlig huske paa, at Kvindens Strafansvar forældes ubetinget efter 2 Aar, medens Mandens Strafansvar efter denne Paragraf kan falde ind under Borgerlig Straffelovs § 93, 2det Stykke, og saaledes først forældes efter 5 Aars Forløb. Der vil altsaa være en Mulighed for Kvinden for naar hun er sikker paa ikke at kunne blive straffet, at henvende sig til Manden og sige til ham: Maa jeg nu faa nogle Penge, for ellers bliver du meldt. Hvis Manden nu er helt paa det rene med disse Forhold, med Betingelsen o. s. v.; saa er det muligt, at han undgaar denne Pengeafpresning, men hvis han ikke er helt paa det rene med den, saa rummer denne Be-